

Der har altsaa været god Grund til, at Forslaget ikke er fremkommet tidligere. At Finantsloven imidlertid gif herfra, og vi ere saa heldige, at Landsthinget synes at ville tage den uforandret, er Noget, som ikke kan tilregnes Forslagsstillerne som Forsømmelse med Hensyn til denne Lov. Det ligger i Forholdets Natur, saaledes som Sagens Gang har været, at Forslaget ikke kunde komme hurtigere. Jeg tror altsaa, at det paa ingen Maade kan siges, at vi have forsomt Noget i den Henseende. Naar der navnlig har været Tale om, at vi byggede Loven tilbels paa Dyrtiden, saa er „Dyrtiden“ brugt i en Forstand, hvori jeg ikke mener, at man kan bruge dette Ord. Vi kjende ganske vist Dyrtdslove, men de fremkom, naar vi troede, at et enkelt Nar var ganske usædvanlig dyrt, og at Forholdene vilde forandre sig, men jeg tror ikke, at de Priser, som vi nu have, og hvad det nu koster at leve, er noget Forbigaaende. Jeg mener tværtimod, at det vil vise sig at være noget Varigt, og saa kan man ikke sige, at det er „Dyrtd“ i den Forstand, hvori vi tidligere brugte Ordet. Jeg er ikke af dem, som nogenstunde foreslaa Mere til Lønninger, end der anses for nødvendigt, men jeg er fuldt overbevist om, at det er særdeles ønskeligt og paatrængende at yde disse Bestillingsmænd et Tillæg, og da jeg har denne Overbevisning, har jeg gjort, hvad jeg formaaede, for om muligt at skaffe dem et saadant.

Mein: Naar det ærede Medlem for Bogense (H. M. Petersen), som jeg tror, han pleier at betegnes, da jeg sagde, at jeg ikke havde brugt det omhandlede Udtryk, erkjendte, at saa havde han gjort mig Uret, saa var det ikke Andet, end hvad jeg ventede af det ærede Medlem; det gjør mig kun bndt, at han føiede til, at jeg havde udtalt mig paa en saadan Maade, at han maatte opfatte mig saaledes, som han havde gjort. I denne Henseende vil jeg bede det ærede Medlem at se, hvorledes mine Udtalelser i sin Tid gjengives i Rigsdagstidenden. Naar det ærede Medlem derimod henviste til Uttringer af mig af en saadan Art, som skulde være faldne ved tidligere Beiligheder, nødes jeg til at gjentage

den Opfordring, jeg rettede til ham før. Jeg maa opfordre det ærede Medlem til at angibe, naar slige Udtalelser skulde have været brugte af mig, og saa længe det ærede Medlem ikke ser sig i Stand til at påvise saadanne Udtalelser af mig tidligere, tror jeg, at jeg er berettiget til at benegte, at jeg har brugt dem, og forundre mig over, at det ærede Medlem vil lægge mig dem i Munden.

H. M. Petersen: Man faar jo saa ofte et Indtryk af Forhandlingerne i Thinget, som man bevarer i Erindringen, uden strax at kunne kapitelfæste, hvor de Udtalelser, man tillægger Nogen, findes, eller bestemt at kunne erindre de Udtryk, der ere brugte, men jeg er overbevist om, at der er Mange her i Salen, som have opfattet Udtalelser her, ikke alene af det ærede Medlem, men af Flere, akkurat paa samme Maade som jeg. Hvis jeg imidlertid har opfattet dem urigtig, saa glæder det mig, men jeg kan ikke udtale Andres Opfattelse, jeg maa udtale min egen. Det ærede Medlem, som er Ordfører for Forslagsstillerne, (S. A. Hansen) har trostet os med, at han Intet har forsomt. Nei, Sagen er efter min Opfattelse og Fleres med mig den, at det ærede Medlem langtfra at have forsomt Noget har gjort Mere, end vi for vort Bedkommende antog for heldigt. Det er ganske rigtigt, hvad han anførte om Andragendet, men den høitærede Finantsminister have vi jo den Vre saa tidt at se, og navnlig naar vi have Finantsloven til Behandling. Det har formodentlig heller ikke været ham ubekjendt, at Andragendet var tilstede, og det kom længe før Finantslovens 2den Behandling; jeg husker ikke Dagen, men det er i hvert Fald ikke saa kort Tid siden. Og det er kun dette, jeg mener: Derfor der var den store Trang for disse Embedsmænd, som alle ere saa godt som den høitærede Ministers Raaboer, idet de bo i samme By, hvorfor kom da den høitærede Minister, ikke med et Endringsforslag til Finantsloven, medens vi havde den, om et Tillæg til disse Mænd, og begrunde det overfor Rigsdagen og lod os faae det til Behandling i Udvalget og i Thinget paa ordinær Maade, i Stedet for at man nu, jeg havde nær sagt, beder Ministeren